

Arrest

nr. 59 848 van 15 april 2011
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Mauritaanse nationaliteit te zijn, op 17 februari 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 6 december 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, ter kennis gebracht op 18 januari 2011.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 maart 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 april 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. BACQUAERT, die loco advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Mauritaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in 1978.

Op 4 juni 2010 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Op 6 december 2010 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de aanvraag van de

verzoekende partij onontvankelijk te verklaren. Dit is de eerste bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 04.06.2010 werd ingediend door:

*D., M. (...)
geboren te (...) op (...)
nationaliteit: Mauritanië (Islamit. Rep.)
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

De advocaat schrijft dat verzoeker in de onmogelijkheid verkeert een kopij van zijn identiteitskaart of paspoort voor te leggen aangezien hij zich herhaaldelijk zou aangeboden hebben bij de ambassade van zijn herkomstland. Ze zouden hem geen identiteitskaart of paspoort willen afleveren aangezien hij geen geboorteakte kan voorleggen. Bovendien zou verzoeker niet terug kunnen naar zijn land van herkomst aangezien hij ginder nooit geregistreerd werd.

Er dient opgemerkt te worden dat van deze beweringen geen bewijzen worden voorgelegd. Voorts is het niet buitensporig dat de ambassade wil verifiëren of betrokkene daadwerkelijk een onderdaan van Mauritanië is. Bijgevolg kan de motivering waarom betrokkene vrijgesteld zou zijn van de verplichting een kopie van het identiteitsdocument voor te leggen, niet aanvaard worden door onze dienst.

De documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde is bijgevolg voor deze aanvraag niet vervuld.”

Op 18 januari 2011 wordt aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten uitgereikt. Dit is de tweede bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

“Reden van de beslissing :

• De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980).

° Op 16.01.2004 sloot het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de asiel-procedure af met de beslissing 'niet ontvankelijk (weigering van verblijf)'.

° Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV d.d. 24.10.2003. Hij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in dit land.”

2. Over de ontvankelijkheid van het beroep gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten

2.1. Met betrekking tot de middelen gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, voert de verwerende partij de exceptie van gebrek aan belang aan, daar de verzoekende partij onder de toepassing valt van het bevel om het grondgebied te verlaten van 26 november 2005.

2.2. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de Vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Opdat zij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat de verzoekende partij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet de verzoekende partij bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Het is niet betwist dat aan de verzoekende partij op 26 november 2005 nog een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis werd gebracht. Ter terechtzitting wordt dit uitdrukkelijk door de verzoekende partij bevestigd. Dit bevel om het grondgebied te verlaten maakt niet of niet meer het voorwerp uit van enige procedure en is uitvoerbaar. De eventuele vernietiging van het in het kader van de huidige vordering bestreden bevel om het grondgebied te verlaten kan de verzoekende partij derhalve niet tot voordeel strekken. De verzoekende partij heeft dan ook geen belang bij het beroep tot nietigverklaring van deze beslissing (RvS 22 maart 2006, nr. 156.746). In die mate is de exceptie van de verwerende partij gegrond. Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk voor wat betreft de tweede bestreden beslissing, met name het bevel om het grondgebied te verlaten.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald *“de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.”*

3.1.1. De verzoekende partij adstrueert haar middel als volgt:

“Dienst vreemdelingenzaken meent dat de regularisatieaanvraag van verzoeker d.d. 4/06/2010 op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk is.

Redenen:

- De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de national identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art.9bis §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door artikel 4 van de wet van 15.09.2006

- De advocaat schrijft dat verzoeker in de onmogelijkheid verkeert een kopij van zijn identiteitskaart of paspoort voor te leggen aangezien hij zich herhaaldelijk zou aangeboden hebben bij de ambassade van zijn herkomstland. Ze zouden hem geen identiteitskaart of paspoort willen afleveren aangezien hij geen geboorteakte kan voorleggen. Bovendien zou verzoeker niet terug kunnen naar zijn land van herkomst aangezien hij ginder nooit geregistreerd werd

- Er dient opgemerkt te worden dat van deze beweringen geen bewijzen worden voorgelegd. Voorts is het niet buitensporig dat de ambassade wil verifiëren of betrokkene daadwerkelijk een onderdaan van Mauritanië is. Bijgevolg kan de motivering waarom betrokkene vrijgesteld zou zijn van de verplichting een kopie van het identiteitsdocument voor te leggen, niet aanvaard worden door onze dienst.

- De documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde is bijgevolg voor deze aanvraag niet vervuld.

Dat integendeel tot wat door DVZ werd beslist de aanvraag van verzoeker geenszins als onontvankelijk kon worden beschouwd.

Dat de motivering van de bestreden beslissing om verzoeker aanvraag onontvankelijk te verklaren niet afdoende is en in strijd met artikel 9 bis van de vreemdelingenwet.

Bij arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 vernietigde de Raad van State "de ongedateerde 'instructie' van eind juli 2009 met betrekking tot de toepassing van het oude artikel 9.3 en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet".

In het arrest overweegt de Raad van State dat de bestreden instructie het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de erin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in zijn geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermog te doen.

Enkel de wetgever kan vreemdelingen vrijstellen van de in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet vastgelegde verplichting om buitengewone omstandigheden aan te tonen.

Door dit in de bestreden instructie te doen werd een aan de wetgever voorbehouden domein betreden. De bestreden instructie was voor vernietiging vatbaar aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegde en werd genomen met schending van de prerogatieven van de parlementsleden. De bestreden instructie werd genomen met schending van het in de Grondwet vastgelegde legaliteitsbeginsel en van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker meent dat de bestreden beslissing een schending is van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet.

Dat een machtiging om langer dan drie maanden in het rijk te verblijven in principe moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor de verblijfplaats van de vreemdelingen. Hierop bestaan drie uitzonderingen:

- De in een internationaal verdrag, een wet of een K.B. bepaalde afwijkingen*
 - Wanneer er buitengewone omstandigheden zijn*
 - De in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een ID document en lijdt aan een ziekte*
- In casu is de 2de uitzondering in huidige casu van toepassing: meer bepaald het begrip "buitengewone omstandigheden".*

Dat tijdens de parlementaire voorbereiding van het ontwerp dat de wijzigende wet van 15.09.2006 is geworden, de bevoegde minister zich uitdrukkelijk heeft aangesloten bij de interpretatie in de rechtspraak van de raad van state van het begrip "buitengewone omstandigheden".

Dat de instructie d.d. 19.07.2009 bepaalde elementen, zoals bijvoorbeeld de lange duur van de asiel-procedure en de duurzame lokale verankering in België als buitengewone omstandigheden kwalificeert terwijl deze als dusdanig geen beletsel tot tijdelijke terugkeer inhouden en bijgevolg ook niet kunnen verantwoorden waarom de aanvraag tot verblijfsmachtiging in België eerder dan in het buitenland wordt ingediend.

Dat op deze wijze het onderscheid wordt opgeheven tussen de buitengewone omstandigheden die het onmogelijk of zeer moeilijk maken de aanvraag in het buitenland in te dienen en de omstandigheden die te maken hebben met de argumenten om ten gronde een verblijfsmachtiging te bekomen.

Dat de instructie het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de erin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in zijn geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit mag doen.

Dat enkele de wetgever vreemdelingen kan vrijstellen van de in artikel 9 bis van de vreemdelingenwet vastgelegde verplichting om buitengewone omstandigheden aan te tonen.

Dat door dit in de instructie te doen een aan de wetgever voorbehouden domein werd betreden. Dat de instructie in feite een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt en dat ze genomen is met schending van de prerogatieven van de parlementsleden. Dat de instructie een schending is van het in de Grondwet vastgelegde legaliteitsbeginsel en van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet.

Dat doordat dienst vreemdelingenzaken in de bestreden beslissing motiveerde dat de aanvraag van verzoeker onontvankelijk is omdat verzoeker niet voldoet aan de ontvankelijkheidsvoorwaarden, is de bestreden beslissing een schending van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing verwijst niet naar de eerder ingediende aanvragen en aanvullingen waarbij toelichting werd gegeven bij het ontbreken van het paspoort.

De in artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 vervatte uitdrukkelijke motiveringsverplichting heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat hij kan oordelen of het nuttig is zich hiertegen te verweren met de middelen die het recht hem verschaft.

Voornoemde artikelen 2 en 3 verplichten de administratieve overheid ertoe, in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze.

De bestreden beslissing is een schending van de materiële motiveringsverplichting zoals verwoord in wet van 29.07.1991 omdat in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd aan de hand van de instructie van 19.07.2009 die door de raad van state werd vernietigd en met betrekking tot de beoordeling van de ontvankelijk van de aanvraag van verzoeker enkel artikel 9 bis van de vreemdelingenwet van toepassing is.

Dat de beslissing van dienst vreemdelingenzaken aldus een gebrek vertoont door hier geen rekening mee te houden en zij zich duidelijk vergissen in dit dossier en een en ander over het hoofd hebben gezien.

De bestreden beslissing schendt aldus de motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 en bovendien ook het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel en gelijkheidsbeginsel.

Men mag toch wel verwachten dat verzoeker zijn aanvraag en zijn argumenten waaruit blijkt dat hij geen documenten kan voorleggen en waarom, minstens zou afdoende worden gemotiveerd waarom deze redenen niet kunnen aanvaard worden, wat in casu niet gebeurd is.

Dat hij dit immers als volgt heeft gemotiveerd;

Dat cliënt verder niet in de mogelijkheid is kopij van zijn identiteitskaart of paspoort te voegen

Cliënt bood zich inderdaad reeds herhaaldelijk aan op zijn ambassade van zijn herkomstland, doch deze konden geen identiteitskaart of paspoort afleveren nu klient geen geboorteakte kan voorleggen.

Cliënt kan deze evenmin opvragen in het land van herkomst, nu zijn geboorte aldaar niet geregistreerd werd.

Cliënt bevindt zich dan ook in de onmogelijkheid om een kopie van zijn identiteitskaart of paspoort voor te leggen.

Immers verzoeker verblijft sinds 2003 in België dus nu meer dan acht jaar, er is hier dus zeker sprake van langdurig ononderbroken verblijf en hij heeft hier een vriendin met wie hij samen twee kinderen heeft.

Zijn familie bevindt zich dus in België en hij heeft connecties meer in Mauretanie.

Er wordt opgesomd in de beslissing van DVZ wat verzoeker in zijn aanvraag heeft ingebracht als argument en zijn aanvraag wordt dan zonder meer afgewezen zonder enige motivering waarom dit voor DVZ niet voldoende is om de vrijstelling van het voorleggen van een identiteitskaart te verantwoorden.

Dat er ook geen enkele verwijzing is naar het ingediende verzoekschrift op 7/12/2009 alhoewel het dit verzoekschrift is dat van toepassing is dat het tevens ook de instructies zijn van 19 juli 2009 die zullen gevolgd worden.

Dat dienst vreemdelingenzaken hier geen rekening mee heeft gehouden. Dat de beslissing van DVZ dan ook onterecht genomen werd.

Dat DVZ op dit vlak dan ook zwaar in gebreke gebleven is en de bestreden beslissing dient vernietigd te worden."

3.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het middel van de verzoekende partij:

"De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief op grond waarvan de beslissing is genomen wordt aangegeven.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002).

De verwerende partij heeft de eer te vervolgen dat in zoverre verzoeker de schending aanvoert van het zorgvuldigheidsbeginsel, erop gewezen dient te worden dat het zorgvuldigheidsbeginsel aan de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (R.v.St., nr. 107.624, 11 juni 2002).

In artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 wordt het volgende bepaald:

"§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

— de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toegelaten cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;

— de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonst."

Zoals terecht gesteld in de bestreden beslissing, kon verzoeker niet hebben voldaan aan die bij wet gestelde voorwaarden.

In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, werd de aanvraag niet verworpen omdat verzoeker geen buitengewone omstandigheden heeft aangehaald waarom hij de aanvraag niet kon indienen via de gewone procedure, namelijk via een diplomatieke of consulaire post in de verblijfplaats of plaats van oponthoud in het buitenland, maar wel omdat hij geen kopij van een internationaal erkend paspoort of een gelijkgesteld reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat hem vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9 bis § 1 van de wet van 15 december 1980, gewijzigd door artikel 4 van de wet van 15 september 2006.

Verzoekers betoog over het al dan niet van toepassing zijn van de instructie van 19 juli 1991 is in casu dan ook niet dienstig.

Het komt in iedere hypothese aan de verzoekende partij toe om zijn aanvraag om machtiging tot verblijf te stofferen aan de hand van de nodige (identiteits)documenten of op geldige wijze aan te tonen dat hij vrijgesteld kan worden van deze voorwaarde.

Verzoeker maakte geen enkel identiteitsdocumenten over en gaf aan in de onmogelijkheid te zijn om dergelijke documenten te bekomen.

In de bestreden beslissing werd er terecht gesteld dat verzoeker voorhoudt dat hij in de onmogelijkheid is een kopij van zijn identiteitskaart of paspoort voor te leggen en dat hij zich herhaaldelijk aangeboden heeft bij de ambassade van zijn herkomstland, doch dat hij hieromtrent geen bewijzen voorlegt.

De verwerende partij heeft de eer te concluderen dat uit niets blijkt als zou de bestreden beslissing op niet correcte wijze gemotiveerd zijn.

Derhalve werd terecht beslist dat de aanvraag onontvankelijk is, conform artikel 9bis van de wet van 15 december 1980

In iedere hypothese kan de uiteenzetting van verzoeker niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn

aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het eerste middel is niet gegrond.”

3.1.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat de aanvraag niet vergezeld ging van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat de verzoekende partij vrij te stellen van de voorwaarde op grond van artikel 9bis, §1 van de Vreemdelingenwet, daar de verzoekende partij geen bewijzen bijbrengt van haar beweringen en dat het voorts niet buitensporig is dat de ambassade wil verifiëren of verzoeker daadwerkelijk een onderdaan van Mauritanië is.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het enig middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste

feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Zoals uit de bestreden beslissing blijkt, is de aanvraag om machtiging tot verblijf als niet ontvankelijk afgewezen omdat deze niet vergezeld ging van een afschrift van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, of van de nationale identiteitskaart, hetzij van de motivering die toelaat de verzoekende partij vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Uit artikel 9, tweede lid, van de Vreemdelingenwet blijkt dat als algemene regel geldt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van openthoud in het buitenland.

Artikel 9bis, § 1 van dezelfde wet bepaalt evenwel dat in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, deze machtiging tot verblijf kan worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Het tweede lid van dezelfde paragraaf bepaalt de gevallen waarin de voorwaarde betreffende het beschikken over een identiteitsdocument niet van toepassing is.

De bedoeling van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf, die een vreemdeling in buitengewone omstandigheden kan indienen bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of daarmee gelijkgestelde reistitel, onontbeerlijk is: de aanvraag om machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is. Er dient vermeden te worden dat verblijfsvergunningen dienen om de (gewilde) onduidelijkheid over de identiteit te gaan regulariseren. Hiervan dienen twee situaties onderscheiden te worden waarin het voorleggen van een identiteitsdocument niet noodzakelijk is:

- de situatie van de asielzoeker wiens asielaanvraag nog niet definitief werd afgewezen of wiens cassatieberoep bij de Raad van State hangende is overeenkomstig artikel 20 (nieuw) van de gecoördineerde wetten op de Raad van State;
- de situatie van een vreemdeling die aantoonde dat het onmogelijk is om het vereiste document in België te verwerven (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, p. 33).

Uit de samenlezing van de voornoemde bepalingen volgt dat de verblijfsmachtiging enkel in het Rijk kan worden aangevraagd indien voldaan is aan de beide navolgende cumulatieve ontvankelijkheidsvoorwaarden:

- 1° er zijn buitengewone omstandigheden aanwezig om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen;
- 2° de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument of toont aan dat hij zich bevindt in één van de gevallen waarin deze voorwaarde niet van toepassing is.

De bewijslast, voor het voldaan zijn aan de vereiste te beschikken over een identiteitsdocument dan wel van het feit dat hij zich in een van de gevallen bevindt waar deze voorwaarde geen toepassing vindt, rust op de aanvrager.

In haar aanvraag van 4 juni 2010 stelt de verzoekende partij dat ze in de onmogelijkheid is om de vereiste documenten in België te verwerven, daar de ambassade van haar land van herkomst geen identiteitskaart of paspoort wenst af te leveren, nu de verzoekende partij geen geboorteakte kan voorleggen. In haar aanvraag vervolgt de verzoekende partij dat ze geen geboorteakte kan opvragen, daar haar geboorte niet werd geregistreerd. Er dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij haar verklaringen niet met een begin van bewijs onderbouwt. De verzoekende partij brengt geen begin van bewijs bij van het gegeven dat ze zich bij de Mauritaanse ambassade gemeld heeft, dat de ambassade geweigerd heeft haar een paspoort uit te reiken omdat ze geen geboorteakte voorgelegd heeft en dat ze in de onmogelijkheid verkeerd om een geboorteakte te verkrijgen in haar land van herkomst. In zoverre dat de Mauritaanse ambassade geweigerd heeft om haar een paspoort uit te reiken omdat ze geen geboorteakte kon voorleggen, wordt in de bestreden beslissing terecht gemotiveerd dat het niet buitensporig is dat de ambassade wil verifiëren of verzoeker daadwerkelijk een onderdaan van Mauritanië is.

Voorts herhaalt de verzoekende partij in haar verzoekschrift woordelijk haar argumenten uit haar aanvraag waarom ze in de onmogelijkheid is om de vereiste documenten in België te verwerven. Door deze handelwijze nodigt de verzoekende partij te dezen de Raad uit tot een opportuiniteitsonderzoek en vraagt ze feitelijk dat de bestreden beslissing hervormd zou worden, wat niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen treedt in het voorliggend geschil op, overeenkomstig artikel 39/2 van de Vreemdelingenwet als annulatierechter. Hij is derhalve niet bevoegd de aanvraag van de verzoekende partij te beoordelen en de bestreden beslissing te hervormen.

In tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt dient de verwerende partij in de motivering van de bestreden beslissing niet te verwijzen naar de eerdere ingediende aanvragen en aanvullingen waarbij toelichting werd gegeven bij het ontbreken van het paspoort. Deze aanvragen werden afgesloten met de beslissing van 18 februari 2008 van de gemachtigde van de bevoegde minister waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van 3 april 2007 onontvankelijk wordt verklaard. De verwerende partij dient de aanvraag van 4 juni 2010 op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet te behandelen en de daarop volgende aanvragen. Dit heeft ze in casu gedaan.

Waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift stelt *“Dat er ook geen enkele verwijzing is naar het ingediende verzoekschrift op 7/12/2009 alhoewel het dit verzoekschrift is dat van toepassing is dat het tevens ook de instructies zijn van 19 juli 2009 die zullen gevolgd worden.”*, wordt erop gewezen dat de verzoekende partij haar schrijven van 7 december 2009 zelf kwalificeerde als een actualisatie van haar aanvraag van 30 maart 2009 en dat bij brief van 27 mei 2010 de verwerende partij uitdrukkelijk stelt: *“Hierbij deel ik u mee dat wij uw brief van 07.12.2009 in goede orde ontvingen. U stuurde een actualisatie als aanvulling op een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van 9a1 3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen -ingediend op 30.03.2007. Ik wil u er echter op wijzen dat deze aanvraag reeds door onze dienst werd behandeld en afgesloten op 16.02.2008. Indien u van mening bent dat uw client in aanmerking komt voor een regularisatie van zijn verblijf in België, dient u hiervoor dus een nieuwe aanvraag via de geëigende weg in te dienen en dit binnen de 8 dagen na ontvangst van deze brief.”* De verzoekende partij heeft op 4 juni 2010 een nieuwe aanvraag ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, die bij beslissing van 6 december 2010 door de verwerende partij onontvankelijk verklaard werd. Bijgevolg kan de verzoekende partij niet meer dienstig verwijzen naar haar actualisatie van 7 december 2009. Ten overvloede dient erop gewezen te worden dat in haar actualisatie van 7 december 2009 de verzoekende partij dezelfde redenen opgeeft waarom ze geen kopie van een identiteitsbewijs kan voorleggen als in haar aanvraag van 4 juni 2010, die in de huidige bestreden beslissing behandeld werd.

De verwerende partij kon derhalve in alle redelijkheid en volledig overeenkomstig de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet vaststellen dat, op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, de verzoekende partij niet voldeed aan de door de wetgever, in dit artikel, voorziene ontvankelijkheidsvereiste.

Aangezien de aanvragen om tot een verblijf gemachtigd te worden niet voldeden aan een van de ontvankelijkheidsvereisten, bestond er geen verplichting om over te gaan tot een onderzoek van de buitengewone omstandigheden en de argumenten ten gronden die de verzoekende partij naar voor bracht om haar aanvraag om machtiging tot verblijf te staven. Bijgevolg is het betoog van de verzoekende partij omtrent de buitengewone omstandigheden en over het al dan niet van toepassing zijn van de vernietigde instructies van 19 juli 2009 niet dienstig. In de mate dat uit het verzoekschrift dient afgeleid worden dat de verzoekende partij het ontvankelijk verklaren van haar aanvraag bekritiseert, toont zij geen belang bij deze grief, nu het ontvankelijk verklaren van de aanvraag haar tot voordeel strekt.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid beschikt krachtens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt geen miskenning van de materiële motiveringsplicht in hoofde van de verwerende partij aangetoond. Evenmin wordt een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet aannemelijk gemaakt.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze

die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

Het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). Er dient te worden besloten dat de verwerende partij is overgegaan tot een belangenafweging, zoals duidelijk blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing, en dat zij hierbij niet kennelijk onredelijk heeft gehandeld. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is.

Waar de verzoekende partij de schending van het gelijkheidsbeginsel aanvoert, wordt erop gewezen dat de verzoekende partij nalaat om dit onderdeel van haar middel in concreto uiteen te zetten. Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen.”* Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Deze handelwijze, met name het louter vermelden van de schending van het gelijkheidsbeginsel, voldoet niet aan de voornoemde vereiste dat, om van een middel te spreken, de wijze moet worden omschreven waarop het aangevoerde gelijkheidsbeginsel is geschonden door de bestreden beslissing. Ambtshalve wordt vastgesteld dat dit onderdeel van het middel geen middel is in de zin van de voornoemde bepaling. Het is derhalve onontvankelijk.

Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien april tweeduizend en elf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN